با برگزار نکردن آیین‌های سنتی سوگواری در محرم امسال

عزاداران حسینی در بوشهر به یاری مدافعان سلامت می‌روند

گزارش «ایران» از وضعیت نگهداری کودکان بد سرپرست در محله دروازه غار تهران

امید در «خونه مادری»

مهسا قوی قلب
خبرنگار

در کوچه‌پس‌کوچه‌های دروازه غار، مهد کودکی وجود دارد که شبیه هیچ مرکزی در هیچ کجای شهر نیست. اینجا صبح مادرها با چهره هایی پر از لبخند و ظاهری آراسته بچه‌ها را به مهدکودک نمی‌فرستند؛ دلیل آمدن بیشتر بچه‌ها به این مکان این است که مادران فقیر یا معتادشان توان نگهداری از آنها را ندارند. مینا که تازه اعتیادش را ترک کرده درباره نحوه نگهداری از فرزندش به «ایران» می‌گوید: «این مهد را دوستانم به من معرفی کردند. روزهای اول اعتماد نداشتم. می‌ترسیدم که فرزندم را اینجا بگذارم و بعد تحویلم ندهند فکر می‌کردم ممکن است از بچه‌ام سوءاستفاده کنند، اما چاره‌ای هم نداشتم، چون پولی برای نگهداری از او در طول روز ندارم. همسرم هم شدیداً اعتیاد به مواد مخدر دارد. هیچ منبع درآمدی نداریم و من ناچارم که روزها دستفروشی کنم البته کسی را هم نداشتم که در طول روز از بچه نگهداری کند. حالا حدود ۲ ماه است که بچه را اینجا می‌گذارم و کاملاً هم برایش مادری می‌کنند، حتی بهتر از من. صبح بچه را می‌آورم و خودم برای دستفروشی راهی خیابان‌های شهر می‌شوم و هنگام غروب می‌آیم تا او را از آنها تحویل بگیرم.» برخی بچه‌ها که از مادران معتاد به دنیا می‌آیند به اعتیاد شدید مبتلا هستند و در طول روز یا نا آرامی می‌کنند یا فقط خواب هستند. در این خانه به آنها کمک می‌شود که اعتیادشان را آرام آرام ترک کنند و به کودکی سالم تبدیل شوند. در و دیوار این خانه هیچ شباهتی به دیوارهای بی‌رنگ و سیاه کوچه‌های محله دروازه غار ندارد. وقتی از در کوچک این خانه که تنها پناهگاه کودکان است، داخل می‌شویم، همه جا رنگ می‌بینیم. دیوارها رنگی، درها رنگی، حوض وسط حیاط، آبی آسمانی؛ اینجا فقط در و دیوارها رنگی نیست، هر قلبی که برای کودکان بدسرپرست می‌تپد، هم رنگی است. داخل حیاط، پسر بچه کوچکی روبه‌روی مربی‌اش نشسته و از او خواندن و نوشتن یاد می‌گیرد. حدود ۹ سال دارد و در حال یادگیری الفبا است. امیر به «ایران» می‌گوید: «پدر ندارم و مادرم هم معتاده و نتونسته من را به مدرسه بفرسته، اما حالا که اینجا اومدم خیلی خوشحال هستم، چون می‌تونم مثل همسن و سال‌های خودم سواد یاد بگیرم و بعد سر کار هم برم و از پس خودم بربیام. اینجا بچه‌های بزرگ‌تر از من هم برای آموزش و یاد گرفتن چیزهای دیگر هر روز می‌آن. قبل از این نمی‌دونستم که چطور باید با دیگران ارتباط برقرار کنم. اصلاً نمی‌دونستم که باید به دیگران احترام بگذارم، اما اینجا یاد گرفتم که باید با دیگران با ادب صحبت کنم. من هیچ از تربیت نمی‌دانستم، اما اینجا به من یاد می‌دن که چطورباید با بزرگترها حرف بزنم.»

امیر رجبی/ایران

■ اگر این خانه نباشد نمی‌توانم کار کنم

مهرناز هم با موهای طلایی و چشمانی آبی گوشه حیاط با دوستش در حال عروسک بازی است، مظلومانه نگاه می‌کند و می‌گوید: «خاله ببین کفش دارم، من تا قبل از این همیشه پا برهنه در خیابان‌ها راه می‌رفتم، اما حالا کفش می‌پوشم، می‌دونم که کرونا آمده و باید تمیز باشیم. خیلی از خودم مواظبت می‌کنم. اینجا به من یاد دادند که باید تندتند دست‌هام رو بشورم و همیشه کفش داشته باشم.» در گوشه‌ای از دفتر مهدکودک، زنی با شکم بالا آمده نشسته و از ظاهرش مشخص است که اعتیاد شدید دارد. می‌گوید: «این پنجمین بار هست که حامله می‌شوم، یه دوقلو و دو تا بچه دیگه رو هم سقط کردم.» حدود ۳۰ سال سن دارد. از خود می‌پرسم با این اعتیاد شدید چرا این‌همه بارداری‌های سخت را تجربه می‌کند؟ پاهایش بشدت ورم کرده با آن پاها اصلاً نمی‌توان راه رفت. او هم قدرت راه رفتن ندارد. همه اینها نتیجه فقر اقتصادی و فرهنگی است که به تنهایی ثابت می‌کند، نه فقط یک خانه، بلکه ده‌ها خانه باید ساخته شود، تا فرزندان این خانواده‌های بشدت بی‌بضاعت و معتاد به انواع مواد مخدر، بتوانند زندگی کنند. او در ادامه به «ایران» می‌گوید: «سال‌ها کارتن خواب بودم. اعتیاد و فحشا رهایم نمی‌کرد، تا اینکه این خانه را پیدا کردم تا محل امنی برای نگهداری از فرزندانم داشته باشم. حالا دستفروشی می‌کنم، اگر این خانه نباشد، نمی‌توانم کار کنم و شاید دوباره از بی‌پولی به کارتن خوابی بیفتیم.» بیشتر مربی‌هایی که در این مهد کودک کار می‌کنند، هیچ دستمزدی نمی‌گیرند. یکی از مربی‌ها با آمدن بیماری کرونا و بعد از تعطیل شدن مدارس، دختر نوجوان خود را هم برای کمک به این مرکز آورده تا او هم در این ثواب شریک مادر باشد. چشمم به کودکی سه ساله می‌افتد که در اتاقی در حال بازی کردن است، مشخص است که از بیماری هیدروسفالی رنج می‌برد. یکی از مربی‌ها به «ایران» می‌گوید: «وقتی این کودک را به اینجا آوردند، فقط سرش را به زمین می‌کوبید و مشخص بود سردردهای وحشتناکی دارد. نمی‌توانست حرف بزند و حالت‌هایش اصلاً عادی نبود. اما حالا با نگهداری‌ها و درمان‌های خاص، دردهای سرش کم شده و می‌تواند حرف بزند و راه برود، حتی بازی کند و شعر بخواند و در کل خیلی حال بهتری دارد.» در کنار این مهد کودک که بیشتر شبیه یک خانه کوچک پر از کودک است تا مهدکودک، خیرین ساختمانی در همین نزدیکی، دقیقاً دو پلاک آن‌طرف‌تر دست و پا کردند تا برخی از مادرانی که بیکار هستند و یا تازه اعتیادشان را ترک کرده‌اند، بتوانند خیاطی کنند. از در وارد می‌شوم، سالنی پوشیده از پارچه‌های سفید می‌بینم، زنها پشت چرخ‌ها نشسته‌اند و درحال دوختن گان در این روزهای کرونایی هستند. دختران جوانی هم پابه پای زنان، در حال دوخت و دوز هستند. سوسن ۱۵ سال دارد و ۱۰ ماه است که در این خانه مشغول به کار است. او می‌گوید: «قبل از بیماری کرونا ماهی ۸۰۰ هزار تومان درآمد داشتم، اما متأسفانه با شیوع این ویروس درآمدم کاهش پیدا کرده ولی باز هم خدا را شکر که مشغول دوختن گان هستم، تا بتوانم امرار معاش کنم.» دختر دیگری در همان نزدیکی در یک کارگاه بافندگی که داخل ساختمان مهد کودک ایجاد شده، مشغول کار است. این بار بازهم خیرین بی‌کار نماندند و چندین دستگاه بافندگی دست و پا کردند که در آن زنان و دختران جوان مشغول به کار کردن هستند. مونا فقط ۱۴ سال دارد و خیلی هم بااستعداد است. مونا به «ایران» می‌گوید: «خانواده من افغان هستند و در خانواده ما باید زود ازدواج کنیم. می‌دانم که چند ماه دیگر مرا تحت فشار می‌گذارند، تا با یک نفر ازدواج کنم و چاره‌ای هم ندارم، در حالی که دوست دارم کار کنم و ادامه تحصیل بدهم.» زهرا هم با خواهر و مادرش به این خانه آمده‌اند، خواهرش ۱۰ سال دارد و خودش هم ۱۵ ساله است. پدرشان فوت کرده و مجبور هستند، کار کنند. زهرا با دیدن من درد دلش باز شده و می‌گوید: «با بافندگی هزینه‌های زندگی را در می‌آوریم، اما از اونجایی که اینجا پائین شهره، گاهی به ما غرفه‌هایی هم برای فروش صنایع دستی می‌دهند، اما چون در پائین شهر مردم قدرت خرید کافی ندارند، پول زیادی هم گیرمان نمی‌آید. شال و کلاه و دستکش و جاحوله‌ای می‌بافیم و با تکه‌های پارچه وسایل تزئینی درست می‌کنیم یا با قوطی‌های شیر خشک و مواد مصرفی دیگر صنایع دستی درست می‌کنیم، اما متأسفانه مجبور هستیم با قیمت‌های پائین این کالاها را بفروشیم و آنچنان پولی دستگیرمان نمی‌شود.»

■ مشکلات اقتصادی و افزایش کودکان بدسرپرست

مژگان علیشاهی، مدیر این مجموعه کوچک که از کوچک بودن فضا برای نگهداری از بچه‌ها گلایه دارد، به «ایران» می‌گوید : در حاضر ۳۰ بچه بدسرپرست در این مرکز نگهداری می‌شوند، هرچند برخی اعتماد ندارند و فکر می‌کنند می‌خواهیم بچه‌ها را تحویل بهزیستی بدهیم، اما کم کم اعتمادشان به ما جلب می‌شود. ما می‌خواهیم زنان معتادی که باردار هستند و به اینجا مراجعه می‌کنند، فرزندان سالمی به دنیا بیاورند و بعد بتوانند تحصیل کنند و وارد چرخه کار شوند در نهایت هدف این است که آمار کارتن‌خوابی، جرم و جنایت و اعتیاد کاهش پیدا کند. او می‌افزاید باید استعدادهای بچه‌ها را شکوفا کنیم، بچه‌ها کتاب را دوست دارند. معتقدم اگر بچه به دلیل اقتصادی و نبود امکانات دستفروشی می‌کند، بهتر است که باسواد باشد. دختران به جای اینکه با موهای ژولیده و لباس‌های کثیف و پاره راهی خیابان‌ها شوند، موهای روبان زده و بافته شده داشته باشند. این کار چهره شهرمان را هم زیباتر خواهد کرد. باید این فرهنگ را نهادینه کنیم که در خیابان‌ها به بچه‌های کار ترحم نشود. این بچه‌ها، باید یاد بگیرند، که عزت نفس داشته باشند و از خود محافظت کنند. متأسفانه برخی از بچه‌هایی که در ابتدا به اینجا مراجعه می‌کنند، به دلیل رعایت نکردن نظافت در سرشان شپش دارند به همین خاطر ما آنها را ویزیت کرده و به لحاظ بهداشتی مراقبت می‌کنیم.

علیشاهی در ادامه می‌گوید: به دلیل مشکلات اقتصادی، متأسفانه شمار کودکان بدسرپرست در حال افزایش است. این خانه برای نگهداری از کودکان بدسرپرست کوچک است. منطقه دروازه غار قابلیت این را دارد که حمایت‌های بیشتری از این بچه‌ها داشته باشد. فقط لازم است خیرین بیشتری وارد کار شوند و به ما فضا بدهند. محله دروازه غار این ظرفیت را دارد که به جای جابه‌جایی مواد مخدر در کوچه و خیابان‌ها، به محله ای امن تبدیل شود. این جابه‌جایی می‌تواند بین محله‌های بالای شهر و پائین شهر هم پیش بیاید. فقط اراده‌ای قوی لازم است. دو سال است که این مرکز باز شده و بچه‌ای که فقط در خانه از پدر و مادر معتاد خود فحش ناموسی یاد گرفته بود، الان باسواد است، منظم شده و آموزش‌های مهارتی دیده، بیایید با همدلی و همراهی و کمک به یکدیگر فضای دروازه غار را به فضایی امن‌تر تبدیل کنیم، بسیاری از این کودکان بهتر است که شب‌ها هم در همین محل نگهداری شوند. کودکانی که اینجا می‌آیند، حتی حمام هم در خانه‌هایشان وجود ندارد. وقتی از سر کار برمی گردند و به این خانه مراجعه می‌کنند، به آنها غذا می‌دهیم و آنها را به حمام می‌بریم. اما بهتر است محلی بزرگتر در اختیارمان قرار گیرد تا بتوانیم از برخی از آنها در شب‌ها هم محافظت کنیم. مکانی مانند یک خوابگاه شبانه روزی در این زمینه بسیار می‌تواند کمک کننده باشد.

رفتار اجتماعی ما در پساکرونا

منبع: وب سایت روزنامه نیویورک تایمز
ترجمه و تلخیص: زهره محقق هرندی

ترس از دیگران و حفظ فاصله‌گذاری اجتماعی ممکن است بعد از اتمام همه‌گیری کرونا هم ادامه پیدا کند. توجه و تمرکز بر جنبه‌های علمی، سیاسی و اقتصادی شیوع ویروس کرونا نباید موجب شود از تغییرات احتمالی که کرونا در زندگی اجتماعی ما در آینده به وجود خواهد آورد، غافل شویم. تغییر در نوع تفکر و رفتارنسبت به دیگران، تغییراتی آگاهانه یا ناخودآگاه که بعضی موقتی و گذرا هستند و بقیه پتانسیل ماندگار شدن را دارند، تغییراتی که این روزها هم در زندگی روزمره شاهدشان هستیم.

با مطالعه الگوهای مشخص از چگونگی رفتار مردم در جوامعی که به مدت طولانی در شرایط قرنطینه و انزوای اجتماعی بوده اند، می‌توان به چشم‌اندازی از آنچه در آینده انتظارمان را می‌کشد، دست یافت. در دهه ۱۹۹۰ میلادی شهر سارایوو در بوسنی برای مدت چهار سال در محاصره نظامی بود و مردم تجربه‌های مشابه با شرایط حال حاضر دنیا (در دوران کرونا) را شاهد بودند و حالا بعد از سال‌ها، بازماندگان آن فاجعه انسانی، پژواکی ملایم از شرایط مرگبار آن دوران را تجربه می‌کنند. یکی از بازماندگان جنگ سارایوو در تشریح تأثیر تغییرات بنیادی در ماندگاری عادات می‌گوید: در زمان محاصره شهر، منطقه نزدیک خانه من مورد هدف تک تیراندازها قرار می‌گرفت و من در تمام طول مدت جنگ هرگز از آن خیابان عبور نکرده بودم، حتی تا مدت‌ها بعد از پایان محاصره هم من ناخودآگاه از عبور از آن خیابان اجتناب می‌کردم و با علائم روانی و استرس شدید درگیر بودم.

دوری از غریبه‌ها، ترس از شرکت در اجتماعات و وسواس‌های فکری و رفتاری ما در زمان بیماری‌ها می‌تواند ادامه دار شود. تحقیقات روی تأثیرات بیماری‌های اپیدمیک که قابلیت همه‌گیری سریع را دارند، نشان می‌دهد که ماه‌های آینده با وجود شیوع ویروس کرونا، چطور سپری خواهد شد. توانایی‌های ما در داشتن احساس آرامش در حضور دیگران با ادامه این شرایط بحرانی احتمالاً به خطر خواهد افتاد. این روزها سلامتی و حفظ جان، تبدیل به چالشی بزرگ برای همه ما شده و داشتن ارتباط بی دغدغه با دیگران برایمان به آرزو تبدیل شده است. زمانی که به اجبار و برای پیشگیری از شیوع بیشتر بیماری، محدودیت‌هایی نظیر ممنوعیت اجتماعات و تعطیلی‌های گسترده اعمال می‌شود و همه وجوه زندگی اجتماعی تحت کنترل قرار می‌گیرد، طبیعی است که فشار روانی ناشی از کنترل ارتباطات روزمره، وضعیت نرمال و طبیعی زندگی را به سرعت دستخوش تغییر خواهد کرد.

براساس مطالعات دانشگاه هاروارد، زمان لازم برای ساخت واکسن ویروس کرونا یا مهار آن در جهان حدود دو سال تخمین زده شده است و تا آن زمان، زندگی روزمره باید به شکلی در تعامل با کرونا مدیریت شود. انسان ذاتاً به طرز غیر قابل باوری توانایی کنار آمدن با هر شرایطی را دارد، مهم نیست که اوضاع تا چه میزان سخت و پیچیده باشد زیرا به هر حال انسان همواره راه‌هایی برای سازگاری با شرایط پیدا می‌کند.

پیام‌های متناقض و متضاد مقام‌های رسمی در سطح جهان در مورد ویروس کرونا موجب گمراهی و سردرگمی می‌شود و بیشتر بار مسئولیت تصمیم‌گیری در مورد رفتارهای پرخطر متوجه مردم خواهد بود. برای مثال حتی اگر مقامات رسمی کشوری تحت تأثیر فشارهای سیاسی یا اقتصادی، تصمیم به بازگشایی‌های گسترده بگیرند، این مردم هستند که باید تشخیص دهند که این بازگشایی‌ها ایمن است یا خیر. اتخاذ چنین تصمیماتی برای مردم ساده نیست.

سیم کانگ، روانشناس مؤسسه سلامت روان در سنگاپور معتقد است که مطالعات حکایت از زیان‌های روانی در زمان شیوع و همه گیری بیماری‌هایی مانند سارس، ابولا و آنفلوانزای خوکی دارد. مشکلاتی مانند استرس، نگرانی، افسردگی، عصبانیت و وسواس فکری از جمله عوارض روانی بعد از گذر از چنین بحران‌هایی است. اما موضوع قابل تأمل در این مطالعات این بود که همزمان تمایل مردم به مراقبت از خود هم افزایش پیدا کرده بود. مردم با وسواس بیشتری مراقب رژیم غذایی و بهداشت خود بودند و جالب اینکه استفاده از ماسک در جوامعی که سارس و مرس اپیدمی شده بود، تا مدت‌ها بعد از پایان اپیدمی ادامه پیدا کرد و بسیاری حتی برای سرماخوردگی معمولی هم از ماسک استفاده می‌کردند. دکتر کانگ همچنین می‌گوید: در زمان شیوع سارس مردم به شکلی بی سابقه مراقب یکدیگر بودند و هوای هم را داشتند.

تغییرات در رفتار مردم تنها در زمان بحبوحه شیوع کرونا انعکاس پیدا نمی‌کند، بلکه احتمال دارد حتی بعد از بحران هم با این تغییرات مواجه باشیم. پیش بینی اتفاقات آینده درخصوص ویروس کرونا کاری دشوار است. با این حال، ارتباطات و رفتار ما با دیگران به طور قطع، حتی بعد از گذار از بحران کرونا، دچار تغییرات شگرفی خواهد شد. بزرگترین تغییر روان شناختی در اثنای بحران سراسری ممکن است سمت و سویی مثبت و در راستای هنجارهای اجتماعی داشته باشد؛ هنجارهایی مانند توجه به مشکلات دیگران، کمک به افراد نیازمند و بیمار. انسان‌های اولیه تا مدت‌های مدیدی گرفتار روابط خصمانه با یکدیگر بودند و تنها زمانی که به یاری یکدیگر شتافتند و در گروه‌های چندصد نفره اسکان پیدا کردند، توانستند بر مشکلات فائق آیند. اکنون ما بار دیگر به دست طبیعت محاصره شده‌ایم و مجبوریم که مناسبات اجتماعی خود را محدود کنیم و با رعایت فاصله‌گذاری فیزیکی و اجتماعی، از مهم‌ترین و ارزشمندترین دارایی خود یعنی زندگی دفاع کنیم.

به هر حال باید توجه داشت که عوارض و عواقب روانی معمولاً بعد از گذر از بحران همچنان خودنمایی می‌کنند. در مرحله اول همه‌گیری کرونا، مردم بین مقاومت در برابر واقعیت موجود یا عادت کردن به آن و پذیرفتن واقعیت سرگردان بودند و اغلب خود را عذاب می‌دادند و سعی داشتند اوضاع را عادی جلوه دهند یا با بی صبری مشغول شمارش معکوس برای برگشتن به روزهای عادی زندگی بودند. بسیاری از مردم هنوز هم در همان حال و هوا هستند. این در حالی است که آرامش تنها از خلال پذیرش درست مسائل غیر قابل پیش‌بینی به دست می‌آید. ما باید بپذیریم که کنترل کم و محدودی نسبت به شرایط داریم. بهترین گزینه در چنین شرایطی منعطف بودن و سازگاری با شرایط است. ولی آنچه مسلم است، ما باید به شرایط موجود عادت کنیم و یاد بگیریم که حتی با وجود همه‌گیری جهانی کرونا، زندگی ادامه دارد و این می‌تواند تبدیل به الگویی از زندگی در شرایط سخت و برای دوره‌ای طولانی شود.

مسلم است که بعد از گذار از بحران همه ما به شکلی باورنکردنی بسادگی قادر خواهیم بود فعالیت‌های معمولی خود را از سربگیریم ولی اگر ترس از تماس فیزیکی و حفظ فاصله‌گذاری اجتماعی یک سال یا بیشتر، به طول بینجامد، می‌تواند منجر به تغییرات بنیادین در روابط اجتماعی شود. این تشویش برای مدت‌ها با ما خواهد بود و ممکن است عمیقاً تعامل بین مردم را برای مدت مدیدی تحت تأثیر قرار دهد.

رئیس دفتر رئیس جمهوری:

کنکور با توجه کامل به نظرات متخصصان ستاد ملی مبارزه با کرونا برگزار می‌شود

خبر

رئیس دفتر رئیس جمهوری به برخی حواشی ایجاد شده درباره تصمیم‌گیری درخصوص زمان برگزاری کنکور سراسری اشاره کرد و گفت: هیچ تصمیمی گرفته نشده اما از داخل جلسه فردی توئیت کرده بود و وزرا مجبور شدند در این زمینه عکس‌العمل نشان دهند و بگویند که ما موضوع را در جلسه ستاد ملی کرونا بحث می‌کنیم با وجود این برای تمام خانواده‌ها نگرانی‌هایی ایجاد شد؛ در این زمینه آقای رئیس جمهوری دیروز دستور دادند که وزرای علوم و بهداشت بنشینند و سریعاً تصمیم‌گیری کنند و تصمیم‌شان را سریع اعلام کنند که این کار روز سه‌شنبه انجام شد.

به گزارش ایسنا، محمود واعظی در حاشیه جلسه هیأت وزیران در جمع خبرنگاران گفت: ۲ ماه پیش ستاد ملی مقابله با کرونا تصمیم گرفت که وزرا و مسئولان ذیربط خود را آماده کنند تا در زمان تعیین شده کنکور برگزار شود در این راستا نیز دیدیم که کنکورهای دکترا و ارشد برگزار شد. همان فاصله‌گذاری‌ها و شیوه‌نامه‌های بهداشتی برای کنکور کارشناسی نیز اجرا می‌شود و براساس گزارشی که در جلسه هیأت دولت ارائه شد هیچ نگرانی در این زمینه وجود ندارد.

رئیس دفتر رئیس جمهوری با تأکید بر اینکه تعویق بیش از حد یا عدم برگزاری کنکور سبب انباشت داوطلب در آزمون سال بعد و اجحاف گسترده در حق بسیاری از داوطلبانی می‌شود که امسال با برنامه‌ریزی مطالعه کرده و زحمت کشیده‌اند، اظهار کرد: کنکور با توجه کامل به نظرات متخصصان ستاد ملی مبارزه با کرونا و با در نظر گرفتن جمیع جهات و تلاش برای کمترین پیامد منفی برگزار خواهد شد.

همچنین محمود واعظی رئیس دفتر رئیس جمهوری در حساب کاربری خود در اینستاگرام نوشت: «وقتی رهبر معظم انقلاب در گفتار و عمل نشان می‌دهند که به نظرات ستاد ملی کرونا عمل می‌کنند، شایسته است تصمیمات این ستاد برای همه ما در همه زمینه‌ها فصل‌الخطاب باشد.»

وی افزود: دولت از همان آغاز پاندمی کرونا، نشان داد که خط قرمز دولت، سلامت مردم و فرزندان کشور است؛ تعطیلی مهدهای کودک، لغو حضور فیزیکی در مدارس و دانشگاه‌ها و تلاش برای تداوم آموزش به صورت مجازی، مدیریت حضور مردم در مساجد و... همه و همه از این حساسیت حکایت دارد، اما همیشه هم بهترین تصمیم، راحت‌ترین تصمیم یعنی حذف صورت مسأله نیست. رئیس دفتر رئیس جمهوری تأکید کرد: بیاییم اثرات تعویق بیش از حد یا عدم برگزاری کنکور را هم در نظر بگیریم که سبب انباشت داوطلب در آزمون سال بعد و اجحاف گسترده در حق بسیاری از داوطلبانی می‌شود که امسال با برنامه‌ریزی مطالعه کرده و زحمت کشیده‌اند. تمام ارکان دولت از جمله وزارت علوم و سازمان سنجش آموزش کشور، در هماهنگی کامل با تصمیمات و مصوبات ستاد ملی مقابله با کرونا عمل می‌کنند و بر همین اساس کنکور با توجه کامل به نظرات متخصصان ستاد ملی مبارزه با کرونا و با در نظر گرفتن جمیع جهات و تلاش برای کمترین پیامد منفی برگزار خواهد شد.

■ دستور کنکوری روحانی به دو وزیر به روایت ربیعی

سخنگوی دولت گفت: وزیر بهداشت و وزیر علوم موظف شدند با در نظر گرفتن همه دیدگاه‌های صاحبنظران در جامعه همه جوانب برگزاری کنکور را با اولویت سلامت بررسی و تصمیم مناسب را اتخاذ و به رئیس جمهوری اعلام کنند. به گزارش ایسنا، علی ربیعی با انتشار پستی در حساب کاربری خود در اینستاگرام نوشت: «امسال کنکور هم متأثر از شرایط کرونایی قرار گرفته است. عده‌ای از داوطلبان و خانواده‌های آنها نگران عقب افتادن کنکور و آثار خستگی و روانی آن هستند و عده‌ای نیز نگران خطرات ناشی از عدم رعایت مسائل بهداشتی هستند. رئیس‌جمهوری با درک نگرانی همه این افراد بر بهترین و عملی‌ترین تصمیم با بررسی همه جوانب آموزشی، اجتماعی و شروع سال تحصیلی با محوریت مسأله سلامت تأکید داشتند.»

■ سپاه برای کمک به برگزاری کنکور ۹۹ اعلام آمادگی کرد

سخنگوی سپاه پاسداران انقلاب اسلامی از اعلام آمادگی این نهاد برای واگذاری مکان‌های آموزشی و ورزشی خود در سراسر کشور برای کمک به وزارت علوم در برگزاری مطلوب آزمون سراسری سال ۹۹ خبر داد.

به گزارش پایگاه اطلاع‌رسانی سپاه، سردار سرتیپ دوم پاسدار رمضان شریف، با اعلام آمادگی سپاه برای کمک به تأمین فضای مورد نیاز جهت برگزاری آزمون سراسری کشور گفت: طبق تدبیر سرلشکر حسین سلامی فرمانده کل سپاه مقرر شد در صورت درخواست وزارت علوم و استانداران سراسر کشور و متناسب با نیازهای اعلامی، سپاه پاسداران انقلاب اسلامی دانشگاه‌ها و مراکز عمده آموزشی و ورزشی خود را که از استانداردهای لازم برای اجرای پروتکل‌های آزمون و نیز دستورالعمل‌های بهداشتی مورد تأیید ستاد ملی مبارزه با کرونا برخوردار است، در اختیار مجریان آزمون قرار دهد. سردار شریف برگزاری آزمون سراسری ورود به دانشگاه‌ها آن هم در عصر کرونا را از رخدادهای بزرگ و ماندگار کشور قلمداد و تصریح کرد: بی شک تحقق مطلوب این رخداد مبارک آن هم در شرایطی که آحاد ملت و از جمله داوطلبان کنکور سراسری در حال مبارزه نفسگیر با شیوع بیماری کرونا هستند، نیازمند یک رویکرد، همراهی و مشارکت ملی است. او گفت: سپاه و بسیج در برگزاری کنکور سراسری از هرگونه کمک به مجریان و دست‌اندرکاران آن دریغ نخواهند کرد.

■ پادگان‌های ارتش آماده برگزاری کنکور سراسری ۹۹

معاون هماهنگ کننده ارتش گفت: به وزیر بهداشت اعلام کردیم که آمادگی داریم برای تسهیل در برگزاری کنکور سراسری فضاهای پادگانی خود را در سراسر جغرافیای کشور در اختیار وزارت علوم قرار دهیم. به گزارش روابط عمومی ارتش، امیر دریادار «حبیب‌الله سیاری» در مراسم بازدید از بخش‌های نوین دانشگاه علوم پزشکی آجا گفت: سامانه بهداشت و درمان ارتش جمهوری اسلامی ایران همچنان از آمادگی کامل برای خدمت به مردم و انجام فعالیت‌های مرتبط با پدافند زیستی برخوردار است. او تصریح کرد: در همان روزهای نخست شیوع کرونا، طی دیداری که با وزیر بهداشت داشتیم، توانستیم تمام توان خود را در جهت کمک و حمایت از هموطنانمان در سراسر کشور پای کار بیاوریم و این وضعیت همچنان ادامه دارد. وی تأکید کرد: ارتش با قدرت برای خدمت به مردم و مقابله با ویروس کرونا به میدان آمده و خدمات بهداشتی و درمانی بسیار خوبی به مردم ارائه کرده است؛ البته این خدمات همچنان ادامه دارد و نیروهای مسلح با تمام توان به میدان آمده‌اند تا باری از دوش مردم بردارند.